

כא:

עין משפט
נר מצוה

גד א מיי פ"ה מהל' ביאת
מקדש הלכה יג:
גה ב מיי שם הלכה יא:

אור השלם

- וַיִּחַצּוּ מִמֶּנּוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
וּבְנָיו אֶת יְדֵיהֶם וְאֶת רַגְלֵיהֶם:
שְׁמוֹתָם, לֹא

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]

כל הלילה רק בשקיעת החמה ובעמוד השחר והיינו גזירת שיקוע הקאמר כממון דבורין שיהא משוקע כל הלילה עד תרומת הדשן כדי שישדעו העולם שלא שיקעו מנעור יום כי אם להיות זכורים על ידי כך שיקוע דסוף כל הלילה שכשנאכלו^א משוקע שעת תרומת הדשן יחזרוהו וישקעוהו קודם היום כי אם יעלוהו לאחר שקיעת החמה יש לגזור שמה יאמרו שלהכשירו לעצבות מתירין למחר שיקעוהו בשקיעת החמה וכשר למתירין אף על פי שיעלוהו לאחר שקיעת החמה ופריך אי הכי היינו דרבי חייא דרבי יוסף שפוסל למתירין שיקיעת החמה כי לרב חסדא שחזר פוסל למתירין אלא חסדא השחר לא איכפת לן בגמ' שיכשירו למחר למתירין כי בשקיע דעמוד השחר מתכשר אפי' למתירים ומשני איכא בינייהו גזירת שיקוע דרבי יוחנן גזר^ב להסחותו בשקיעת משום שיקוע דשקיעת החמה שאלו תריין אז לשקעו כדי להזכיר שיקוע דסוף הלילה שלא יאמרו שאינו שיקוע אלא להכשיר למתירין ולכן תרומת הדשן עד תרומת הדשן דפרשית רבי חייא בר יוסף לא גזר^ב והא"ר יוחנן קידש ידי לתרומת כו' בשלמא לרבא דמזיק ליה לההיא כרבי אלעזר בר' שמעון ה' כרבי^ב איכא למימר דסבירא ליה לרבא לרבא לרבי אלעזר דרבי שמעון לא פסלה ליה צמי כיור כמאן דאמר לגליל כמחלותה צו כי מחלותה צו ולא כההיא^ב דלא פשטי ליה לגליל ולמחר אינו מקדש דמיתליה דאילפא אינו נריך לקדש קאמר כרבי אלעזר דרבי שמעון ולא קאי אמי כיור

לפוסלם למחר כי כשרים הם לרבי אלעזר זר"ש אלא לאזני דמוק
 ואלה רבי קשה לרבי אדרבי דמאי שנה צהא לכיון דשקעו שוב
 ואינו מעלהו דמנריך לשקעו כדי להזכיר שישקעוהו בסוף הלילה
 ומומאי שנה צהא דקאמר דכבר קידש מתחילת עבודה דמשמע
 דתורתם הדשן מחלת עבודה היום שמשם ואילך עסקוים בעבודת
 היום בלא הפסק וכל שעה מקדש ועובד כל היום לעבוד משם
 ואילך משמע דלא משקע ליה אחר שהעלהו לתרומת הדשן שאם
 כן י' הפסק צדבר ומשני הא דקרי ליה תחילת עבודה לאו משום
 דלא משקע ליה דודאי מסלק ליה והדר משקע ליה וקט' י' ש
 וזו בין לפירוש אחר לישנא דמסלק ליה דמאי נמי
 יודע דמשקע ליה לאין קשה לו דלא משיקוע (דצתבר) דמאי שנה
 הכא דמשקע ליה ומאי שנה אלא משקע ליה: **א'** משקע
 שהיה למעלה וכבר חסדא ומורידין **ב'** לצור הלא אין קולו
 לישני דנשמע קולו דקמני היינו בהעלותו וי"ל היינו **ג'**
 דהיה בגלגלל אף השיקוע כדי להשמיע קול הפרשה
ה' הגה"ה **א'בא** בינייהו גזירת שיקוע. פירש
 משקעו צברז שלא יסכה לשקעו צעמוד השחר אבל לילה
 פוסלו כלל לעבודתם אל למחר אם משקעו צעמוד השחר ולרבי
 לילה פוסלו וקשה אם כן איכא בינייהו טובא דלרבי יוחנן לילה
 פוסלת ולרבי חייא פוסלת ועוד **ז'** דליפרך מיד היינו דרב
 ועוד דצמקון פריך מכה למחר אינו נריך לקדש אלא
 היינו דרב חסדא משמע דבלאו ההיא דלמחר וכו' לא
 מצי למפרך מידי לכך נראה לי גזירת שיקוע ואם לא צעמוד
 פסול דצמקון לעבודתם מן משום לילה **ח'** אפילו שקעו צעמוד
 ולר' חייא יהא פסול מן המורה ולכך פריך למחר אינו נריך
 דמדרבנן כשרה לעבודתם דם דלא לילה פוסלן
 דרב חסדא וקאמר איכא בינייהו מלוא שיקוע. דר"ן: **י'**

היה זה **השבת**: **למי שסמעה קליה**. הלא אין מוכיני לרץ לשוקו ולא להעלותו על המזבח? **למי שסמעה קליה וישמעו הכהנים** **היה זה** **השבת**: **הישנים צעיר ונתינו** **היה זה** **השבת**: **ששעם רב** **היה זה** **השבת**: **הגלגל** **הוא** **היה זה** **השבת**: **בניי ררוו**. שמה מרמז ששעם האיש: **זי** **ארי היכרי הוו עבדי**. שמי היכרו עושין לדבר

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

החוקרים חשבו כי תגובתם של הילדים לא תהיה שונה משל הילדים האחרים, ולכן לא יבצעו ניסויים נוספים. הם חשבו כי הילדים יתנהגו כמו הילדים האחרים, ולכן לא יבצעו ניסויים נוספים.

עמוד השחר כשר) והיינו דלא נקט רבי יוחנן לישנא דפסולא אלא לשון איסור העלאה שלא יגרמו להו ליפסל דכיון דקדש להו בכלי שרת מזהב שמעמן כשרא קדשים ומיניה דבעלגא לא מפיסול ולקמן פריך היינו דרזב חסדא דאמר ליה לא פסיל אלא עמוד השחר פוסל ורבי חייל לא אסר ליה להעלותו משום גזירת שיקוע אלא דבעלותו ■ נפסל מיד לנעצרות מחיר הלכך נקט לשון נפסלין: והאמר רבי יוחנן כו'. אלמא ■ אמר שמעללו לקדש תרומת הדשן ולא הצריך לחזור ולשקעו ובשלגא העלאתו לא קשיא לן דלא סגי בלאו קידוש זה שזכה לפיין של תרומת הדשן ולגזירת שיקוע ליכא למיחש דכיון שמלאו משוקע והעלהו ועבשיו הגיע הזמן הסמוך לפסולו לא פשע בזה והדר משקע ליה ולא דמי למעלהו בלילה שמיניה לקדש ■ ורביהם הצאים תמיד להקטיר ואחי למיפשע בזה אלא הא חשיב לר' ■

ללא איירי זה רצי יוחנן במלכות
שיקוע ^א ונימא דניקסעיה: **בשלמא**
לרבא דמוקי. לעיל ^ב. הא מילתא דר'
יוחנן אליבא דרבי אלעזר דאמר אין
לינה מועלת בקידוש איבא למימר
דמשום הכי לא חש ^א לשיקועו
דקסבר רבי אלעזר דמי כור
גופייהו נמי לא פסלה לינה: **הא.**

לדמר ר' יוחנן לעיל אין מעלהו: כרבי. אמרה דלמר לינה מועלת
בקידוש וכל שכן במי כיוור: אלא לאצני דאוקוס. לעיל כרבי קשה
כרבי אדרי לעיל איך יוחנן אליה דרבי: לגזירת שיקוע חייס והכא
ומי נשקעיה והכא ליכא למיתלי טעמא במודה רבי דמקרות הגבר
כפרא לא פסל לינה דשלשלא רבי קידוש דפסול לינה דדייה
דרבנן שקרי איז פסול בעולם הוה דאביא למימר להא דלא מי כיוור
היוו קמן וקדושת כלי עליהם ולינה דידהו לאורייתא עמוד השחר
הוא דגריס ליה: מאי שנה הסם דמשקע ליה. כלומר מאי שנה גבי
אין מעלהו דחש לגזירת שיקועו: ומ"ס כר': דמסלק ליה והדר
למשקע ליה. לאחר קידוש תרומת הדשן ורבי יוחנן הוא דלא איירי
בתקנת מי כיוור אלא בהלכות קידוש לאשמועינן דמודי רבי מקרות
הגבר עד כפרא לא פסל לינה: הכי גרסי: אי הכי למחר אינו מקדש:
אין פסל לקדש היינו דרב חסדא כו'. אי הכי דלר' יוחנן אוקמה דלילה
לאין פסל ולמחר אינו מקדש שבת כו'. אמאי. אר"י מר משימי
דאילפא מקדש ממנו לעבודת לילה ולמחר אינו מקדש דשמי' מנייה
דמשום דלא שיקעו בערב קא פסל להו קידוש: מחר: ומשימי אין
לירי לקדש. קאמר דכיון שקידש לעבודת לילה אין צריך: למחר
לאשמי' דאין לינה מועלת בקידוש וכדרי אלעזר: היינו דרב חסדא.
ששטא דאוקמה: אין מעלהו דר' יוחנן משום פסול עמוד השחר אבל
לילה לא פסל היינו דרב חסדא: איכא צנייניה מלות שיקוע. לר'
יוחנן מלות שיקוע מבערב כדי שימאלכו משוקע בקידוש תרומת הדשן
ואין מזכר לחזור ולשקעו והיינו דקאמר: כיון ששקעו אלמא מבערב
הוא משקע ליה ולרב חסדא לא השמיירו כל כך ואין מלות שיקועו
אלא סמוך לזמן פסולו קודם עמוד השחר: לא היו רואין אוסו כו'.

במי שזכה] בתרומת הדשן קמריי במסכת תמיד כשהיה נכנס לעזרה לקדש ידיו ורגליו לא היה מכניס בידו לא נר ולא אצוקה אלא אלא מהלך לאור המערכה ולא היו רואין אותו אחיו [הכהנים] אחיהם צדיק מוקד עד שזומעין בו: וכן אומרים בגיט. לכיור מרזן שהיו עמלן להיות נכונים להעלות אפר לתפוח לאחר שירד זה מה המוצא כדתנן לעיל [כ.ג.] גבי ראוהו אחיו הכהנים שירד: מאי לאו. האי שפיא ליה [א] לרב חסדא דאמר לא משקע ליה עד כפרא: לא דמשקע [א]. שיקעו משגליו לצור והוא נופל מאיליו: ומשיי דמשקע ליה בגגלא. דתנן במסכת תמיד (פרק ג' מ"ח) מירחו היו שומעין את קול העץ דו הכהנים לעצודתם ואתם לרובכם ישראל למעמדם: בגיט. דהלים מקדשים מיס מעקדשו בהן לקדש את הדיים ורגליו:

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) לעיל כ. [וש"נ], (ב) רש"ק,
(ג) תמיד כח, (ד) [יומא כ:]
תמיד ל:, (ה) [לעיל יט:],
(ו) ירושלמי יומא פ"ד סוף
ה"ה.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה והאמר רבי יוחנן
 ב' דלאחר שמעלו לקדש
 לתרומת הדשן לא הצריך:
 (ב) ד"ה איכא צנייהו כו' והיינו
 דקאמר ביור ששקעו:

שינויי נוסחאות

[illegible]

שיטה מקובצת (המשך)

[illegible]

מעלהו כל הלילה עד תרומת הדשן, ובר"ח ולמה להם אומר מיד השחר, ובהא פליגי רב חסדא בשחר אם אינו מוצאו משוקע בשעת ה' הלילה דלמלא אחי למנשייהו ולא בינייהו אם מזה להשהותו משוקע גיס שיהו צריכין להעלותו כדי לקדם :